Written by Josep Pelfort
Wednesday, 19 May 2010 09:29

¿Per què la majoria de pel·lícules de les nostres cartelleres no són ni de producció catalana ni de producció espanyola? ¿Té gaire sentit que, any rere any, els llibres que encapçalen les llistes dels més venuts el dia de Sant Jordi siguin traduccions d'obres estrangeres? Emili Teixidor va obrir la tertúlia amb els alumnes de batxillerat de Camp Joliu, el passat dijous 13 de maig, posant damunt la taula qüestions ben actuals.

Aquest prestigiós escriptor sap combinar l'humanisme i el llenguatge planer, l'erudició i la senzillesa, i, al llarg dels anys, ha anat elaborant una sòlida carrera literària, que abraça llibres juvenils de gran èxit, com ara *L'ocell de foc,* i obres de referència de la literatura catalana actual, com és el cas de *Pa negre*. Però ell mateix defuig les presentacions i els discursos literaris i, com que també és pedagog i va ser mestre durant molts anys, s'estima més que els protagonistes siguin els alumnes, que comencin a fer preguntes i que, a més, les facin en veu alta i clara. Teixidor dóna consells pràctics ("proveu de llegir cada dia, encara que sigui molt poca cosa, ni que sigui un sol vers"), i no ven gat per llebre: insisteix que llegir no és una cosa fàcil, que demana un esforç, el mateix esforç que ha de fer qualsevol que vulgui ser un bon jugador de futbol, per exemple, que sap que s'haurà d'entrenar de valent. Nascut a Roda de Ter, va ser company i amic del poeta Miquel Martí i Pol, que se'n va haver d'anar a treballar a la fàbrica textil del poble, quan només tenia 12 anys. Aleshores, hi havia molta gent analfabeta, ens explicava Emili Teixidor, que no sabia llegir ni escriure, i que tampoc no tenia recursos per aprendre'n. Ara, en canvi –continuava l'escriptor- s'ha de parlar de l'analfabetisme "funcional", de tot el gruix de gent que ha estat alfabetitzada, que disposa de biblioteques i moltes altres maneres d'accedir a la cultura, però que prefereix limitar la seva font d'informació, de manera gairebé única, a la televisió i als mitjans de comunicació. Els alumnes no van deixar de fer preguntes i, al cap d'una hora i mitja, ens vam adonar que ja havíem de plegar. L'Emili es mostrava agraït per l'afabilitat i la naturalitat que havia observat a l'escola. I a nosaltres ens quedava el bon regust d'una conversa agradable i intel·ligent i, també, molts consells concrets. En trio un, per acabar: quan un estudia, comentava l'escriptor, té una pila amb els llibres de text, els que són obligatoris de llegir i, després, una altra pila, amb els llibres que són propis de la seva feina (de dret, de ciències, d'història, etc.) i que l'ajudaran a estar al dia, però un també ha de tenir un altre munt amb els llibres de literatura o pensament que li agraden, que el fan rumiar, i s'ha d'anar fent el seu itinerari personal de lectures. L'Emili Teixidor va acabar la xerrada amb un doble desig: "sigueu molt feliços i llegiu de valent".